

Førmanden (Krabbe): Jeg tror det rigtigt at erindre om, at Anledningen til her at forhandle om Forsvarsplanen egentlig kun er givet ved Forslaget om Garnisoneringsforholdene. Medens dette Forslag ganske vist giver nogen berettiget Anledning dertil, ligger det dog i det nævnte Forhold, at det maa forudsættes, at den bliver benyttet med nogen Begrænsning. Som mere direkte Gjenstand for Forhandling har Forsvarsplanen jo været for ved 1ste Behandling og vil igjen komme for ved 3die Behandling, hvor Lovforslaget som Helhed ligger for. — Tillige skulde jeg indstyre den Bemærkning, at der idag er begyndt at blive brugt Udtryk, der frembyde Betæneligheder i Henseende til parlamentarisk Orden, saasom: „ikke loyal“, „vanvittig“ og „gyfseligt Nonsens“. Jeg skulde advare ærede Medlemmer mod at benytte slige Udtryk.

Ordføreren (Thomsen): Jeg skal med Glæde efterkomme den ærede Formands Opfordring til, at man ikke skal forbyde sig i Betragtninger, der ikke vedrøre det foreliggende Afsnit. Heller ikke skal jeg forbyde mig i Betragtninger over ærede Medlemmers tidligere Standpunkter i denne Sag, men ubelukkende holde mig indenfor den Begrænsning, der er ønskelig for Sagens Behandling, og jeg vil derfor kun omtale de Standpunkter, som for Diebliffet indtages af ærede andre Mindretal i Udvalget, og de Forslag, som ere stillede af dem til de første 7 Paragrafer. Af Hensyn hertil skal jeg ogsaa begrænse mig ved ikke at besvare det Spørgsmaal, som er bragt ind i Diskussionen af enkelte Medlemmer, om hvor Stylden maatte ligge for, at Hæren ikke har faaet den Tilgang af værnepligtige Befalingsmænd, som paaregnedes i Hærløven. Dette Spørgsmaal vil komme senere til Forhandling, og jeg skal da udtale mig derom. Jeg beder imidlertid det ærede Medlem fra Bogen se at være forberedt paa, at selv naar Sagen kommer for i et senere Møde, vil jeg dog ikke kunne være saa vel instrueret, som det ærede Medlem synes at fordrø, at jeg skulde være, idet jeg ikke kan være istand til at give faktiske Oplysninger om, naar en Oberst har smilet, og naar en Værnepligtig har henvendt sig til en Oberst.

Det Hovedspørgsmaal, som er bragt frem af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein-Vedreborg), er, hvorvidt Rigsdagen ved Vedtagelsen af det foreliggende Forslag samtidig vedtager og stadfæster en bestemt Forsvarsplan. Det er mig uforstaaeligt, at en Paastand herom kommer frem, al den Stund det dog er klart, at der fra Ministerens Side er fremkommet saa bestemte og utvetydige Ord i Anmærkningerne og i forskellige og tilsendte Afstykker om, at det ikke paa nogen Maade er hans Opfattelse, at der ved Hærløvens Vedtagelse skulde være fastslaaet en bestemt Forsvars-

plan. Ministeren udtrykker sig saaledes i et af de os tilsendte Afstykker, at den Forsvarsplan, som følger med Lovforslaget, „ikke er en Antydning af Noget, der skal laaas fast“, men at den „kun er medbødt for at vise Overensstemmelsen mellem de Forbringere, et Forsvar under saandsynlige Forudsætninger stiller til vor Hær, og de Forbringere i de bestaaende Hærforhold, som tilsigtes fremkaldte ved Lovforslaget.“ Og naar det ærede Medlem flere Gange har ytret, at Ministeren har villet slaa en Forsvarsplan fast, efter hvilken Resultatet skulde blive det, at der paa Spørgsmaalet om, hvad vi kunde forsvare, og hvad vi maatte opgives, maatte gives det Svar, at Jylland maa opgives, at Fyn maa opgives, og at Sjælland ikke kan forsvares, saa vil jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han i sin Læsning af Ministerens Anmærkninger har sprunget et lille Ord over. Der staar ikke: „Hvad kunne vi forsvare, og hvad maa vi opgives“; men der staar: „Hvad kunne vi da forsvare osv.“, og dette „da“ betyder „under den uheldigste Eventualitet“. Den ærede Minister udtaler udtrykkelig, at det „ikke kan have nogen Interesse med Hensyn til den foreliggende Opgave, Hærens Ordning, at fremsætte Forsvarsplaner for de mange forskellige Former, et Angreb kan antage“; og han tilføjer, at han derfor indskrænker sig til Forudsætningen om den uheldigste Eventualitet, nemlig, at Landet bliver angrebet af en Magt, der er fuldstændig overlegen baade tillands og tilfjøs, og at Landet staar ene i denne Kamp. Det er under Forudsætning af denne den uheldigste Eventualitet, at Ministeren spørger: „Hvad kunne vi da forsvare, men ingenlunde: Hvad kunne vi forsvare i al Almindelighed. Naar det ærede Medlem læser videre frem i Motiverne, vil han ogsaa se, at der tales om andre Eventualiteter, om saadanne Eventualiteter, hvor det Naturligste vilde være, at Hærens Koncentration fandt Sted i det sydlige Jylland. Jeg nævner dette, fordi jeg ikke kan skjønne rettere end, at naar den høit ærede Minister saa tydeligt og bestemt har udtalt, at han ikke forudsætter, at der ved det forelagte Hærløvsforslags Vedtagelse sker nogen Fastslaaen af en bestemt Forsvarsplan, saa ere vi ikke berettigede til at sige det Modsatte. Men selv om nu det ærede Medlem maatte have en saadan Anskuelse om Ministerens Lovforslag, saa veed jeg ikke, hvad der efter det Vædringsforslag, som er stillet af det Mindretal, hvortil jeg hører, hvor Spørgsmaalet om Jæstningsartilleriets større Udvidelse, — som vi ikke anerkjende staar i Forbindelse med Befestningsspørgsmaalet, men som vi vide, at de Herrer tro staar i Forbindelse dermed — udstydes, egentlig bliver tilbage, som skulde antyde en saadan Forbindelse om en bestemt Forsvarsplan. Jeg beder det ærede Medlem vise os en eneste Paragraf, som vi anbefale til Thinget, der i den Henseende er forskjellig fra